

[Pürschel.]

som Nævningeinstitutionen historisk er fæstnet, men jeg vil gentage, hvad jeg har sagt ved en tidligere Lejlighed her, at det er dog en forfærdende Konservatisme at tro, at man med Hensyn til Nævningeinstitutionen en Gang for alle har fundet det ene rette, som aldrig kan reformeres. Denne Form har jo nu i hvert Fald 150 og maaske flere Hundrede Aar bag sig, og hvorfor da tro, at den til alle Tider skulde være det ene rette?

Jeg skal begrænse mig til disse Bemærkninger, idet der ikke er nogen Grund til at komme dybt ind paa alle de Problemer, vi har drøftet saa ofte. Vi er for vort Vedkommende villige til at deltage i en fortsat Forhandling om Lovforslaget, og vi vil ogsaa se saa venligt paa det, som vi efter Forholdene formaar, idet jeg dog bringer i Erintring de principielle Grunde, som taler for ikke allerede nu at skride til en Reform af Retsplejeloven.

Steen: De to ærede Ordførere Hr. Vagn Bro og Hr. Pürschel har beskæftiget sig med det Spørgsmaal, om det nu var rimeligt, saa kort Tid efter at mange og betydelige Ændringer i Retsplejeloven er blevet gennemført, paa ny at beskæftige sig med de Spørgsmaal, der i forrige Samling ikke opnaaedes fornøden Tilslutning til, eller som ikke naaede at blive afklaret paa en saadan Maade, at de kunde komme med i den Afgørelse, som den Gang blev truffet. Jeg vil ogsaa gerne sige min Mening herom, og det er den, at det er baade rigtigt, rimeligt og naturligt at fortsætte Arbejdet paa at gennemføre de Tanker, man mener er de rigtige.

Arbejdsvilkaarene for politiske Partier i Danmark — og der er jo intet sket i Retning af en Ændring heri, da der stadig kommer flere Partier til — er det, at man maa tale og forhandle sig til Rette, hvis man vil have noget gennemført. Man kan jo saa sige: Alt eller intet, men min Erfaring er den, at siger man alt, faar man intet. Det er derfor en overordentlig forstandig Fremgangsmaade at tage det, som man paa et givet Tidspunkt kan opnaa. Men naturligvis betyder dette ikke nogen Forpligtelse til at undlade at stræbe videre mod det endelige Maal. Mit Parti vil gerne overfor den højtærede Minister udtale vor Paa-skønnelse af, at Ministeren ikke er faldet til Ro paa det i Fjor opnaaede — Fristelsen kan jo altid være der i en Tid, hvor der er nok, der lægger Beslag paa Kræfterne —, men at han med fortsat Iver fører an i Bestræbelserne for at naa til de efter vor

Opfattelse betydningsfulde Fremskridt, der peges paa i det foreliggende Lovforslag.

Spørgsmaalene om Domsmandsinstitutionen og om offentlig Votering i Højesteret betragter jeg som uddebatterede i Folketinget. Med Hensyn til det nye i Lovforslaget, Lægmands Medvirksomhed ved Strafudmaalingen i de Sager, hvor de har beskæftiget sig med Skyldspørgsmaalet, tror jeg man er inde paa noget rigtigt, noget, som man før eller senere kommer til at erkende Nødvendigheden af. Om man derfor i det foreliggende Lovforslag i alle Detailler har truffet det rigtige, tør jeg ikke paastaa — jeg hørte med stor Interesse paa de Betæneligheder, det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde gældende med Hensyn til Forholdstalsvalgmaadens Anvendelse i det paagældende Forhold —, men at man maa frem til, at der, indtil en Sag er afsluttet, altsaa under hele dens Forløb, er et bedre Samarbejde mellem de dømmende Faktorer, end Tilfældet er i Øjeblikket, er givet; for Tiden afgør Nævningerne eet Spørgsmaal, og derefter udmaaler Dommerne uden Indflydelse fra Nævningerne Straffen paa Grundlag af Nævningernes Kendelse.

Vi gaar til Arbejdet med Lovforslaget ud fra et oprigtigt Ønske om snarest muligt at faa de foreslaaede Reformers gennemførelse. Jeg skal ikke driste mig til at sige, at der bag dem staar et Folkekrav, det er saadan et stærkt Udtryk, men jeg vil sige, at naar vi faar dem gennemført, har vi en Lov om Rettens Pleje, der svarer til Tidens Tankegang.

Axel Dam: Naar man er Lægmand, og det vil i dette Tilfælde sige Ikke-Jurist, er det naturligvis kun visse principielle Spørgsmaal, man mener at kunne tage selvstændig Stilling til og have en begrundet Mening om. Med Hensyn til offentlig Votering i Højesteret har jeg ved tidligere Lejligheder temmelig udførligt begrundet min og dermed min Gruppes Stilling og skal ikke gentage det her. Derimod vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger angaaende Nævningeinstitutionen; jeg antager, de vil opfattes som paradoksale, maaske endog som Udtryk for den Sindsforvirring, der antages at herske indenfor Retsforbundet, men det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelser giver mig dog Mod til at fremsætte dem og at henstille til de tænkende Medlemmer af det høje Ting at tage dem under nærmere Overvejelse.

Der er jo nu kommet Forslag om Lægmands Meddelagtighed i Strafudmaalingen, men den Tanke, jeg vil fremsætte, er den, om man ikke skal vende op og ned paa hele